

Fattigdom, droger och vapen i trailerparken

Pearl är albino, fjorton år och bor i framsätet på en gammal Mercury. Bilen står vid en trailerpark i en gudsförgäten del av Florida, granne med en giftstinkande soptipp och en brun flod full av alligatorer. Hennes mamma **Margot** bor i baksätet. Bilen har varit deras hem sedan Pearl var ett par månader, då hennes mamma, sexton år, rymde med sin bebis från ett välbärgat hem med hembiträden, pianolektioner och franskastudier. De skulle bo där i väntan på bättre tider. Pearl har börjat inse att de tiderna inte verkar komma.

Livet i trailerparken med dess udda existenser är förstås en fullständig misär, men Pearl känner inte till något annat än det liv hon blivit tilldelad. Hon är obrottsligt lojal med mamma Margot, som valt den här tillvaron. De finner en egen värld i brist på stöd från samhället och gör det bästa av den. De har inga pengar, men de äger förmågan att drömma. Runt dem är vapnen konstant närvarande. Först bara som avlägsna skott i luften, men en morgon vaknar de och ser skotthål i bilens plåt. Våldet närmar sig när **Eli** kommer in i deras liv. Eli, som smugglar vapen till Mexiko och ger bort pistoler som andra ger bort blommor och choklad. Tragedin är snart ett faktum och Pearl blir en "shooter", som socialtjänsten kallar barn som fosterhemsplacerats när föräldrar blir skjutna.

Fonden i boken är den oskiljaktiga treenigheten fattigdom – droger – vapen. Författaren **Jennifer Clement** äger en osviklig förmåga till solidaritet med det utsatta barnet, de maktlösa i samhällets absoluta bottenskikt. Men hon visar också hur motståndskraft och kärlek är ett motmedel.

Text: Heléne Nellvik

Gun. Love

Jennifer Clement

Bonniers Förlag

Jennifer Clement är ordförande för PEN International, författare, poet och aktivist. Hon säger själv "Min upprördhet över sakernas tillstånd har alltid varit större än min rädsla."

